

नको नकोशा आठवणी
ऐन बालपणात कविता जोवजोवने म्हणत
शाळेतून पढताना
गाईने दुसरी मासल्याच्या
संध्याकाळची जांभळी
फुल टिपत असताना कोणाचा तरी वेधळ पाय पडून
वेयाची कोवळी काच फुटत गेल्याच्या नकोश्या नकोश्या आठवणी
त्याला ऐकू येतात ऐन म्हणाव्यात
पाचोळ्यातून चालत गेलेल्या बालपणीच्या
तांबूस पायांचे आवाज
आणि नंतर प्रत्येक आघाताप्रमाणे
पांढऱ्या पडत जाणाऱ्या कानाजवळच्या
केसांचे फडफडणे.

त्याने ववूष ववस्ता स्वाल्यात देशभक्ताप्रमाणे
गाव सोडताना मनाचे तेल होऊन
घरंगळले त्यांच्या दोन्ही भुवयांवर
आणि एस्.टी वळताना म्हातारे शेत वडिलांच्या दाढीसाबबवे
ववरववरले त्यांच्या गालाला.

गावी पबतल्यावर त्याने काहीच
सांगितले नाही ओटीवर मित्र जमले तेव्हा
मयवले त्याने शाळाच्या हुकीकतीतून
मोर्चा युनिव्हर्सिटीकडे आला तेव्हा
त्याला ब्रॅडा पुसण्याच्या हातात सरकवून
बियर प्यावीशी वाटले ते
किंवा भेडीबाजावात एक गाडीवाला
"पॅन्ट भेनीही पडेगी भडवे नही तो
xx काढुंगा" असे अर्वाच्य बडबडला तेही.

त्याने स्त्रूप सांगितल्या गोष्टी बहिःसांच्या,
पेपरात फोटो छापून आल्याचे
कौतुक किंवा नाटकात त्याच्याच एन्टीमा
फ्यून ठडाल्याची शंमत.

त्याने पुन्हा सर्वांना माहीत झालेली
अपह्मीती गोल्यावर कड्यावकून घडसताना
एका निसर्गकवीच्या ओळी आठवल्याची
जुनीच आठवण सांगितली, नव्या ओटीवर,

शाळेतल्या कविता

पाठ म्हणून दाखवल्या त्याने
आणि विचारले वंडीपकीच्या आवाजात
वसतिल्या मंगलप्रचे नंतर काय झाले
शाळा सोडल्यावर ते—

सर्व मित्र निघून गेल्यावर
कंदिलाच्या कीळोखात त्याने स्वतःलाच
मित्र समजून हळूच
झुंगाराच्या ऐन रात्री
मेणवर्तीवर हसत पडून आजल्याचे
सांगितले वंजनी होत.

त्याला
मुझ्या
पिडळ

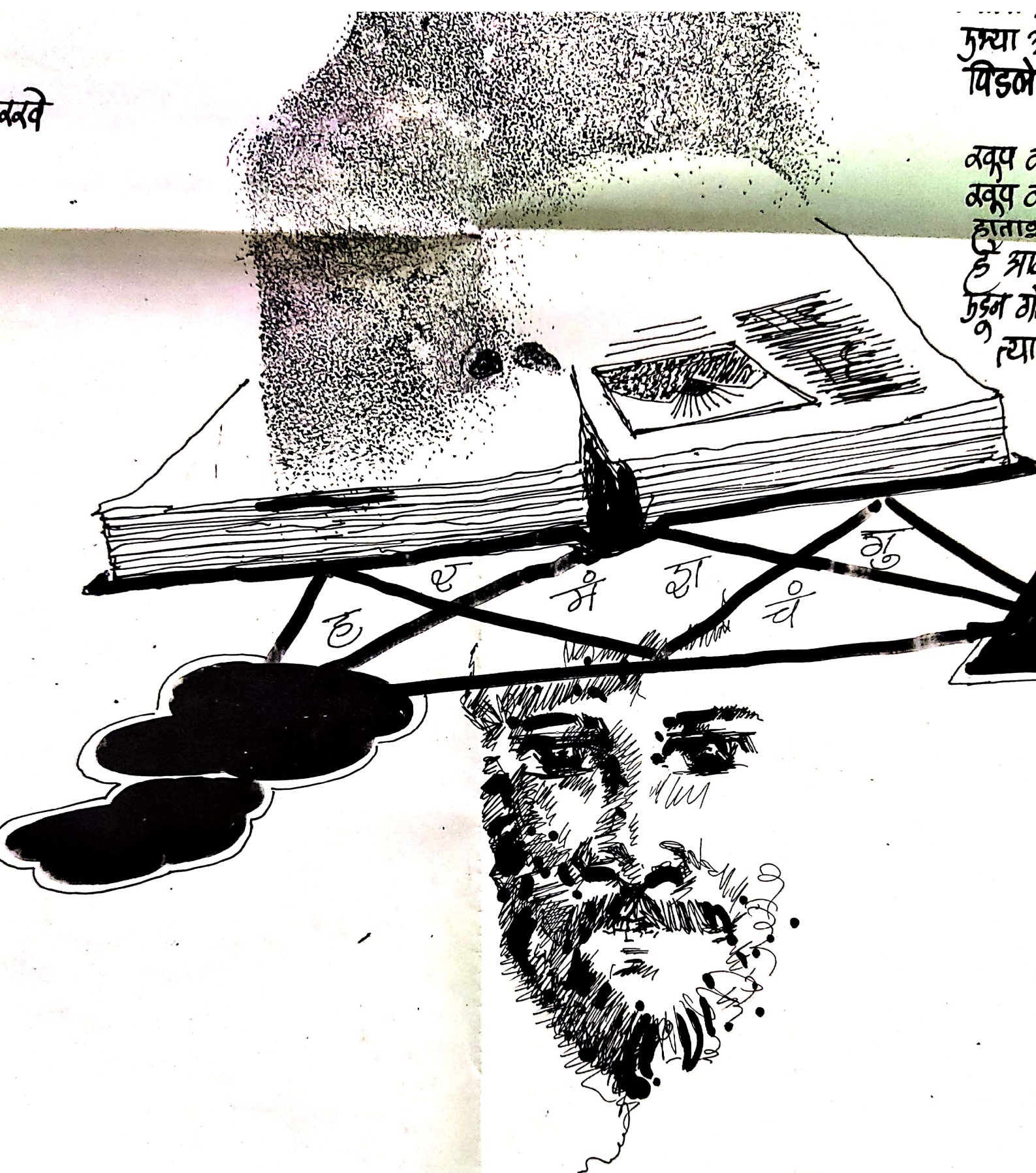
वकूप
वकूप
हाता

ਕਰਵੇ

ਮੁਖੀ
ਪਿਡਮੇ

ਕੁਪ
ਕੁਪ
ਹੁਤਾ
ਭੇ ਸ਼ਾ
ਮੁੰਨ ਗੇ
੧
ਤਾ

ਹੁ
ੳ
ਸੰ
ਭਾ
ਚੰ
ਗੁ

त्याला आता कौलांवर कुजगावच्या कावळ्या
मुऱ्या असलेल्या अँटिना कावळे
पिडले आहे स्वतःच्या चरित्रानेही.

स्वप्न कविता जमविल्या त्याने
स्वप्न कागद पण
हाताशी येता येता गळित
हे आकाशाचे ताट स्वप्न फुच
जुडून गेलेच एवढेच जाणवते
त्याला स्वतःच्या कोवळ्या चरित्रातून
चापताना...

नको नकोशा आठवणी
 ऐन बाळपणात कविता जोवजोवने म्हणत
 शाळेतून पवतताना
 माझी दुर्गी माझ्याच्या
 संध्याकाळची जमिनी
 फुल विपत असताना कोणचा तरी वेद्येन पाव पडून
 वेद्याची कोवळी काच फुटत गेल्याच्या नकोशा नकोशा आठवणी
 त्याला ऐक येतात ऐन म्हणल्यात
 पाचोळ्यातून चालत गेलेल्या बाळपणीच्या
 तांबूस पायांचे आवाज
 आणि नंतर प्रत्येक आघाताप्रमाणे
 पांढऱ्या पडत जाणाऱ्या कानाजवळच्या
 केसांचे फडफडणे.

त्याने वृष ववस्ता स्वाल्यात देशभक्ताप्रमाणे
 गाव वसोडताना मनाचे तेल ओझ
 घरंगळले त्यांच्या दोन्ही भुवयांवून
 आणि एवढी वळताना म्हणताने शेत वडिलांच्या दाढीसारखे
 वळवळले त्यांच्या गालासा.

मागी पवतल्यावर त्याने काहीच
 सांगितले नाही ओटीवर मित्र जमले तेव्हा
 मयवले त्याने शाळाच्या ठकीकतीतून
 मोर्चा युबिक्रिस्टीकडे आला तेव्हा
 त्याला झेडा फुसल्याच्या हातात लोखवून
 बियर प्यावीशी वाटले ते
 किंवा प्रेडीबाजावात एक गाडीवाला
 "पेट मिनीही पडेगी भडवे नही तो
 xx काढुंगा" असे अर्वाच्य बडबडला तेही.

त्याने वृष सांगितल्या गोष्टी बहिःसांच्या,
 येथवात फोटो छापून आल्याचे
 कौतुक किंवा नाटकात त्याच्याच एवढीला
 फ्यून ठडल्याची वांगत.

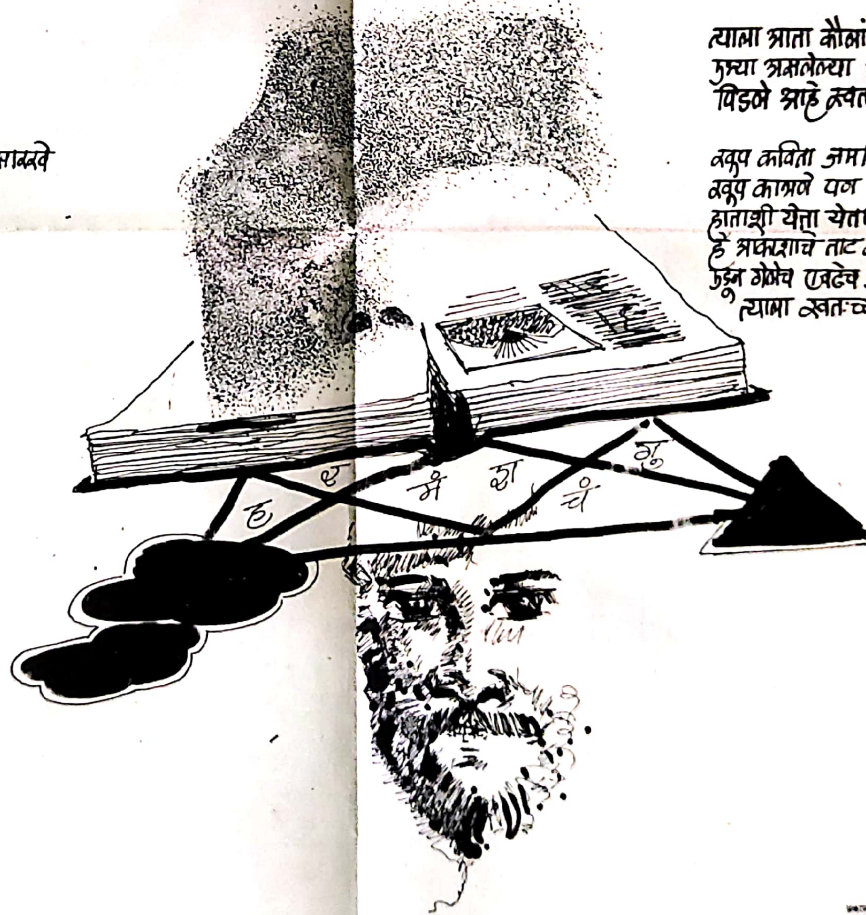
त्याने पुढा सवर्ना मागीत अमातेमी
 सुरुलीभा गेल्यावर कड्यावळून घसरताना
 एका तिसर्गकीच्या ओळी आठवण्याची
 जुनीच आठवण सांगितली. नव्या ओटीवर.

शाळेतल्या कविता
 पाठ म्हणून दाखवल्या त्याने
 आणि विचारले वडीलकीच्या आवाजात
 वसतिच्या मंगलच नंतर काय झाले
 साळा नांडाच्यावर ते—

सर्व मित्र विघ्न गेल्यावर
 कंशिलाच्या कोळीवात त्याने स्वतःलाच
 मित्र समजून ठेवून
 सांगाच्या ऐन बाप्री
 मेणबतीवर लत पडून आजल्याचे
 सांगितले देवानगी होत.

त्याला आता कौलांवर कुजगावच्या कुजगावच्या
 मुष्ट्या असलेल्या श्रैष्टीलाखे
 पिडले आहे स्वतःच्या चरित्रानेही.

वृष कविता जमविल्या त्याने
 वृष कापले पल
 हाताशी येता येता गपवित
 हे अकराचे ताट वृष मुष्ट
 पुढे गेल्या एवढेच जाणवत
 त्याला स्वतःच्या कोवळ्या चरित्रातून
 चाबताना...

कालनिर्णय

प्रकाशक, कालनिर्णय
 प्रकाशक, कालनिर्णय
 प्रकाशक, कालनिर्णय

प्रकाशक, कालनिर्णय
 प्रकाशक, कालनिर्णय
 प्रकाशक, कालनिर्णय